

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה היהודית

א - ז

(א)	
And the Jews accepted that which they had begun to do, and our Sages said: that which they had begun at the Giving of the Torah, etc. And this is a great wonder, seemingly—how is it possible that at the Giving of the Torah, where it is stated, "And all the people saw the voices," etc., and with every single utterance their souls departed, etc., as our Sages said—this was only a beginning?	וקבל היהודים את אשר החלו לעשותות ואמרנו רבותינו זכרונם לברכה אשר החלו במתן תורה כו' וזה פלא גדול לך אורה איך יטכן שבחמתן תורה שנאמר "וכל העם ראים את הקולות" כ' על כל דבר ידבר פרחה נשמתם כ' כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה, לא היה רק התחלה?
As it is written, "That which they had begun to do," and in the days of Achashverosh, they established and accepted—that is, they completed and it was received in their hearts, etc.	כאשר כתוב "אשר החלו לעשותות", ובימיו אחשveroש "קימו וקבעו", שנגמרו ונתקבל בלבכם כ'
And first, we must understand the root of the matter of the Giving of the Torah, for Abraham had already observed the entire Torah, as it is written, "Because Abraham hearkened to My voice," etc.	יש להבין תחלה שרש עניין מתן תורה, הרי אברהם כבר קים כל התורה, כאשר כתוב 'עקב אשר שמע אברהם בקולי' כ'
However, the service of Abraham was in love, as it is written, "Abraham My beloved." And in love, there are two levels: "Ratzoh" (running) and "Shov" (returning), which are called direct light and returning light.	אבל הנה עבדת אברהם הינה באהבה, כאשר כתוב "아버지ם אהבי", ובאהבה יש שתי מדרגות: רצוא ושוב, שנקראים אור שיר ואור חזר.
And the matter is known, as it is written in Sefer Yetzirah, "If your heart runs, return," etc.	וידוע, פאשר כתוב בספר יצירה: "אם רץ לברך שוב" כ'
For attachment (d'veikut) is a matter of drawing the heart and its expiration, as in "My flesh and my heart yearn," and "My soul longs and even expires," and the like.	שהדבקות היא עניין המושכת הלב וכלהו, כמו "כליה שאורי ואביבי", "ונכטפה וגם כלתת נפשי" וכיוצא בזה.
And this is what is written, "If your heart runs," that the heart desires and longs, running to cling and be absorbed in the Living God.	והוא מה שכתוב "אם רץ לברך", שהלב חושך ונכטף בחרואה להדבקה ולהקלל באלים כ"י.
And this is the aspect of "Ratzoh" (running). And after the yearning, when the soul expires—which is called returning light—immediately comes the aspect of nullification.	והנה זה בבחינת רצוא. ואחר התשובה בכלות הנפש, שנקרה אור חזר, מיד הוא בא לבחינת הבטול.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקב"ל היהודים

א - ז

<p>And this is when one withdraws backward out of awe, to the point that he does not find any place for himself at all, as it is written, "And the people saw and trembled, and they stood afar."</p>	<p>והוא מה שבסוג אחר מפני האימה, עד שלא נמצא מקום לעצמו כלל, כמו "וירא העם ונינעו ועמדו מרחק".</p>
<p>And this is the opposite of the running in the longing, etc. And this is what is written, "If your heart runs, return," etc.</p>	<p>והוא ההפך מהרזה שבתשוקה זו. וזהו "אם רץ לבק שוב" זו.</p>
<p>And this is "And the Chayot (angels) run and return," as is known.</p>	<p>וזהו "ו吒יות רצוא ושוב", כדי.</p>
(ב)	
<p>And we must understand why this service is specifically in the aspect of "Ratzoh V'Shov" (running and returning). However, it is known that there are two levels: the aspect of "Sovev Kol Almin" (encompassing all worlds) and the aspect of "Memaleh Kol Almin" (filling all worlds).</p>	<p>יש להבין למה עבודה זו בבחינת רצוא ושוב בז'א. אבל הנה ידוע שיש שתי מדרגות: בבחינת סובב כל עולמי ובבחינת מלא כל עולמי.</p>
<p>And these correspond to the two Divine Names: Havayah and Elokim.</p>	<p>ויהן שתי השמות: שם הו"ה ושם אלקים.</p>
<p>Generally, the Name Havayah is mentioned only concerning the aspect of "Sovev Kol Almin," whereas the Name Elokim refers to the aspect of "Memaleh Kol Almin."</p>	<p>על הרוב, לא נזכר שם הו"ה רק על בבחינת סובב כל עולמי, ושם אלקים בבחינת מלא כל עולמי.</p>
<p>Moreover, "Sovev Kol Almin" is also referred to as a "Name," that is, the Name Havayah, which is also called a Name. However, it is a primary Name (Shem HaEtzem), whereas the Name Elokim is a Name of action, as is known.</p>	<p>וגם סובב כל עולמי הוא בבחינת שם, הינו שם הו"ה, שגם הוא נקרא שם, אלא שהוא שם רצוי, ושם אלקים הוא שם הפעולה, כדי.</p>
<p>And regarding the verse, "And the Chayot (angels) run and return," which refers to the angels, this is because their root is in the Name Elokim—the "Living God"—which gives them life.</p>	<p>ומה שנאמר "ו吒יות רצוא ושוב", שהוא על המלאכים, זה מזיך שרשם בשם אלקים ".ח'ים", שמחיה אותן.</p>
<p>For the power of the cause is within the effect, and every effect is similar to its cause, etc.</p>	<p>שכח הפעיל בפועל, וכל פעולה בדומה לפועל וכו'.</p>
<p>Similarly, there is an aspect of "Ratzoh V'Shov" even within the Name Havayah, which corresponds to "Sovev Kol Almin."</p>	<p>כאן נמצא בבחינת רצוא ושוב גם בשם הו"ה, שהוא הסובב כל עולמי.</p>
<p>And this was the service of Abraham, as it is written about him, "He journeyed and continued traveling," etc.</p>	<p>וזאת היתה עבודהו של אברהם, שנאמר בז' ".הלך ונסוע" וכו'.</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקב"ל היהודים

א - ז

<p>And now, this is the concept of Torah and Mitzvot, which are in the aspect of "Or Yashar" (direct light) toward the Name Havayah specifically.</p>	<p>ועלצמו זה עניין התורה והמצוות, שהן בבחינת מה שאין כן רצוא ושוב של המלאכים, הוא בשים אלקים לבד.</p>
<p>Whereas the "Ratzoh V'Shov" of the angels applies only to the Name Elokim.</p>	<p>ויבן זה בהקדמת פיאור ההפרש בין סובב ומלא.</p>
<p>This will be understood by first explaining the difference between "Sovev" and "Memaleh."</p>	<p>והוא על פי הידוע במה שכתוב: "היללו את שם הוי", כי הוא צוה ונבראו.</p>
<p>This is based on the well-known verse: "Let them praise the Name of Havayah, for He commanded and they were created."</p>	<p>לשון "ונבראו" משמע שנבראו מאליהם ומאליהם.</p>
<p>The expression "and they were created" implies that they came into existence automatically and of their own accord.</p>	<p>ואיך יתכן שבענין התהאות הבריאה "יש מאין", נתהוו מalias בלי שום כמ' היפה אונטן?</p>
<p>But how is it possible that creation, which is an existence from nothingness, could come into being on its own, without any creative force causing it?</p>	<p>זמהו "כי הוא צוה"—למי צוה, ומ' הוא שצוה?</p>
<p>What does "for He commanded" mean—whom did He command, and who was commanded?</p>	<p>אבל זה קאי על דסMRI ליה, והוא שם הוי.</p>
<p>However, this refers specifically to the Name Havayah, for it is He who commanded, and as a result, they were created automatically.</p>	<p>דוקא, שהוא צוה ונבראו מפילא כו.</p>
<p>And the matter is as is known regarding the aspect of "Sovev Kol Almin" (encompassing all worlds). Even though it is a general encompassing level for the entire chain of creation (Atzilut, Beriah, Yetzirah, Asiyah), and it is above the aspect of "hishtalshelut" (progressive emanation), nevertheless, it is also referred to only as a "Name."</p>	<p>והענין הוא כדיוע, בבחינת סובב כל עולם, אף על פי שהוא בcheinת מקייף כלל' לכל השתלשלות דאבי"ע, והוא למעלה מבחן השתלשלות, מכל מקום נkirא גם הוא בבחינת שם בלבד.</p>
<p>As it is written, "the Name Havayah" in relation to His very essence and being, which has no comparison at all—only like a person's name, which is merely an indication of the essence.</p>	<p>כאמ"ר פטוב "את שם הוי" להגביה מהזתו עצמותו יתברך מפש, אין לו ערך כלל, רק כשם האדם שאינו אלא הוראה על העצם כו.</p>
<p>And this is because even the aspect of "Sovev" relates to the concept of "hishtalshelut" (progressive emanation), since it is still called "Makif" (encompassing) and "Sovev" (surrounding), at least in some way.</p>	<p>והינו מפני שגם בcheinת סובב ש"ה לעניין השתלשלות, מאחר שנkirא מקייף והוא בועל כל פנים.</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקב"ל היהודים

א - ד

And this is what is written: "For with You is the source of life," as explained elsewhere.	זהו שכתבוב: "כִּי עַמְּךָ מָקוֹר חַיִּים" כ', כא"ר כתוב במקומ אחר.
However, its advantage over the aspect of "Memaleh Kol Almin" (filling all worlds) is that it is called "Sovev" and "Makif," like a circle that surrounds from all sides, with no higher or lower point at all.	אבל בזה יתרון מעליו על בחינת ממלא, במה שנקרא סובב ומקיים כעגול המקיף מכל צד, שאין בו מעלה ומטה כלל.
That is, the light and flow from it do not come in the aspect of a chain-like progression, cause and effect, at all, but rather as an equal influence on everything from the highest to the lowest at once, as is known.	בינו, שאין האור והשׁפּעַ מופיע באים בבחינת השטולשות עליה ועלול כלל, רק בהשאה אחת כלל הקליזות מראש לסוף כאחד, כדיוע.
And this is precisely the reason why the act of creation is not described in relation to it in terms of direct formation, but rather as something that occurs automatically and by itself.	זהו עצמו הטעם, שלא נזכר בו עניין הבריאה בלשון התהאות מאותו בפועל, אלא בלשון ממילא וmai.
As it is written: "For He commanded, and they were created," but it does not say that He actively "created" them.	כאשר כתוב: "כִּי הוּא צִוָּה וּבָרָא", ולא אמר "ברא" בפועל כו.
Because only in relation to the Name Elokim is it stated that He "created," as in "In the beginning, Elokim created," and "And Elokim created," etc.	כי הינה דזקא בשם אלקים נאמר "ברא", כמו "בראשית ברא אלקים", "ויברא אלקים" כו.
And all the ten utterances of creation come specifically from the Name Elokim, as is known.	וכל עשרה מאמراتם דזקא משם אלקים, כדיוע.
For it is through it that the Divine flow is drawn forth in an active way, meaning that the letters of speech themselves contain power, light, and vitality, to give life and bring creation into existence from nothing into being.	להיותו בא בבחינת כח השׁפּעַ האלקי בפועל ממש, דהיינו, שאותיות הדבר הן עצמן באות בבחינת כח ואור וחיות, להחיות ולהיות הבראה מאי ליש.
And this is called "the power of the cause within the effect," meaning that the Divine energy is implanted within creation itself.	ונקרא "כח הפועל בנפעול", כמו, בנפעול ממש.
This is the essential concept of "hishtalshelut" (progressive emanation).	זהו עקר עניין ההשׁטולשות.
As in the statement "Let there be light," where these very letters "Yehi Or" are what bring the light into being.	כמו מאמר "יהי אור", שאותיות הלו "יהי אור" הן המהות את האור.
Similarly, "Let there be a firmament," "Let the earth sprout vegetation," etc.	וכו "יהי רקיע", "תַּצְדַּקְתָּא הָאָרֶץ" כו.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וְקַבֵּל הַיְהוּדִים

א - ז

And as is known regarding the matter of Bezalel, who knew how to arrange the letters with which the heavens and earth were created.	וכיידוע בענין "יְדַע הִיא בָּצָלָל לְצַרְףׁ אֶת־יְתִיּוֹת שְׁנַבְּרָא בָּהּ שְׁמִים וְאֶרְץ" כ'.
Therefore, in this regard, it is fitting to use the term "Bara" (created), and He is called "Borei HaKol" (Creator of all) or "Yotzer HaKol" (Former of all).	על כן, בזה שיר לומר לשון "ברא", ונברא "בזורה הכל" או "יוצר הכל".
Meaning that He creates and brings everything into being in actuality through His Divine power.	זה יינו, שבורא ומבהה את הכל בפועל ממש האלקי ממש.
This is similar to the analogy of a human faculty that extends into its action, even though it is impossible for a limited action to emerge from an unlimited being.	כמו על דירה משל, כה האדם שנטמך בפועלתו, אף על פי שאינו אפשר שחתתו פועלה מגבלת מבלתי בעל גבול.
However, this is not like an actual human power, as explained elsewhere.	ואין זה כמו כה האדם ממש, כמו שכותוב במקומ אחר.
For even the Name Elokim manifests only as a radiance and glow, yet it also comes in the form of actual Divine influence.	גם שם אלקים בא בבחינת אור ויזו בלבד, אבל הוא בא גם כן בשם שפע בפועל.
This is the aspect of drawing down the Divine letters, as mentioned above.	והן בבחינת המשכנת אותיות האלקים, כזכור לעיל.
Even though in the statements of the ten utterances of creation, a command is used—such as "And Elokim said: Let there be light," and "And Elokim said: Let the earth sprout vegetation," etc.—this does not contradict the idea.	ואף על פי ששגם במאמרות דמעשה בראשית נאמר ענין צוי, כמו "ויאמר אלקים: יי אור", וכן "ויאמר אלקים: תדשא הארץ" כ'.
As it is written, "For He spoke, and it came to be."	וכמו שכותוב: "כִּי הָוָא אָמַר וַיְהִי".
For this statement is itself an extension of Divine energy—when He speaks, the creation comes into existence.	הרי אמרה זו, היא עצמה המשכנה, דהיינו שאמר בדבור, הרי בדבור זה נעשית הבריאה.
As we say in prayer: "Blessed is He who spoke, and the world came into being," "Blessed is He who speaks and acts, decrees and fulfills," etc.	וכמו שאנו אומרים בתפלה: "ברוך שאמר והוא ה' העולם", "ברוך אומר ועשה, גוזר ומקיים" כ'.
Similarly, "For He spoke, and it came to be," etc.	כך: "כִּי הָוָא אָמַר וַיְהִי" כ'.
The intention is that in this very utterance, when He spoke, the creation was brought into existence, as explained above.	הכוונה שבאמירה זו עצמה, ממש אמר, נעשה כזכור לעיל.
However, "For He commanded, and they were created," referring to the Name Havayah, implies that creation occurs automatically, as will be explained further.	מה שאין כן "כִּי הָוָא צִוָּה וַיְבָרָא" בשם הו"ה, הוא ממשילא, כמו שיתבאר להלן.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקב"ל היהודים

א - ד

<p>But the aspect of "Sovev Kol Almin," since it is fundamentally removed from the concept of direct influence and does not extend letters that are called "light" and "radiance," but rather surrounds and encompasses all, as mentioned above—how can it be said that it creates and brings into existence from nothing to something?</p>	<p>אבל בחינת סובב כל עולם, מכיון שסובב בערך מבחינת השפעה, גם לא בחינת המחcit איזיות שנקראים או ר' ז'י, רק מכיון ויסובב הכל נזכיר לעיל—איך שיר לומר בו שברא ומהו בפועל מאי ליש?</p>
<p>Since it is above the level of an active force, therefore it is stated about it: "For He commanded, and they were created," meaning they came into existence automatically and of their own accord.</p>	<p>מאחר שהוא למעלה מבחינת כח הפועל כו', על כן נאמר בו "כי הוא צוה ונבראו", שפירושו נמצאו ממילא ומאליהם רק על ידי צוה בלבד.</p>
<p>Because the aspect of "Sovev," which is the source of all existence, does not manifest in the manner of an active force, like the Name Elokim which fills all worlds, but rather, it occurs by itself and automatically.</p>	<p>כי בחינת סובב, שהוא מוקור כל התחאות של הבראים, אינה בא בדרך כח הפועל, כמו שם אלקים שמלא הנזכר לעיל, רק מאליהם וממילא.</p>
<p>As it is written: "For He commanded alone, and they were created automatically and of their own accord."</p>	<p>כמו שכתבו: "כי הוא צוה בלבד, ונבראו ממילא ומאליהם".</p>
<p>However, this is not easily understood.</p>	<p>וזכר זה אינו מובן לכואלה.</p>
<p>For if creation has no connection at all to the aspect of "Sovev," since it does not manifest as an active force like the Name Elokim, why does it still say "and they were created"?</p>	<p>וזמונשא, אם לא שיח קל עני התחאות הבריאה בחינת סובב, כי אינה בא בחינת כח כשם אלקים, למה נאמר "ונבראו"?</p>
<p>Even "automatically" does not seem applicable in this context.</p>	<p>וגם "ממילא" לא שיח שם.</p>
<p>But if creation is indeed connected to "Sovev," just that it occurs automatically, then what is the difference between "Sovev" and "Memaleh"?</p>	<p>ואם שיח שם עני הבריאה, רק שהוא בא ממילא ומאליה, אפוא מה ההפרש בין סובב למלילא?</p>
<p>Since creation already came into being from nothing through the Name Havayah, which is the aspect of "Sovev," why was it necessary for the creation of the world to occur through an active force, after He had already commanded and they were created automatically?</p>	<p>מאחר שכבר נבראה כל הבריאה יש מאי ממילא בשם הו"ה, שהוא בחינת סובב, למה היא צריכה להתחאות הבריאה בחינת כח הפועל אחרי שכבר "צוה ונבראו" ממילא?</p>
<p>However, the matter is that the meaning of "He commanded" (צוה) is that He commanded with His will and thought that it should be drawn forth into speech.</p>	<p>אר העני הוא, דפירוש "הוא צוה" פ"מ שאות ברצונו ומחשבתו שיטמיש בדברו.</p>

(ג)

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה יהודית

א - ז

For certainly, the primary formation of created beings, bringing something from nothing, extends from speech.	ודודאי, עיקר התהוות מיציאות הנבראים בבחינת יש מאי נ麝ר מן הדיבור.
However, before it comes into speech, it is called the "Source of Life," which is the aspect of "Sovev" and "Makif," encompassing everything that will be created as something from nothing through speech—just like a thought that encompasses all the details of the letters of speech, as is known.	אבל קודם שפה אל הדיבור, הרי נקרא "מקיף סובב", שהוא בוחינת סובב ומקיים, שכולל הכל מה שnbrא יש מאי מן הדיבור, כמו מחשבה את שמקיפה כל פרטיות אוטיות הדיבור, כידוע.
But as soon as He commanded with His will and thought, that which was revealed through speech as an active force, as mentioned above, was already created automatically and of its own accord.	אבל מיד שאה ברצון ומחשבה, הרי מה שיצא לגלו על יד הדיבור בכך הפעיל פזכר לעיל, כברnbrאו מפהיל ואמאליהם.
Because the condensation of the letters of speech only reveals what was concealed in thought.	לפי שאין מצויים אוטיות הדיבור עוזה רק גלו ההעלם שבמחשבה
Thus, every creation already exists automatically when it is in thought, and there is no concept of actual creation there.	ונמצא שכל בראיה כבר נמצאת מפהיל כשתיה במחשבה, אין שיר שם לשון התהוות בפועל
But when it comes into speech, then the term "act" applies, as in "He creates," etc.	אבל כשבא לדיבור, שיר לשון "פועל", שברא ו.
And this is the distinction between "For He commanded, and they were created automatically" and "He spoke, and it came to be."	זהו הפרש בין "כי הוא צוה וnbrאו מפהיל" ל"הוא אמר ויהי".
"He commanded, and they were created" refers to the initial formation, whereas "He said, and it stood" refers to the action and extension that occurs through speech.	"הוא צוה ויעמוד" קאי על בוחינת הפעולה וההמשכה שבאמירה זו.
And this is well understood.	וזכר זה לאור מובן.
(ד)	
It was explained above that the aspect of "Ratzoh V'Shov" (running and returning) exists in two levels: "Memaleh" (filling) and "Sovev" (encompassing).	והנה מברא למעלה שבוחינת רצוא ושוב ישבו בשתי מדרגות: דמלה וסובב.
And the matter is that the angels recite song every day with "Ratzoh V'Shov," as it is written, "And the Chayot (heavenly beings) run and return."	ובענין הוא, דהמלאכים אומרים שירה בכל יום ברצוא ושוב, כמו שכתוב: "ווחמיות רצוא ושוב"

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקב"ל היהודים

א - ז

Like the appearance of a flash, like a flame emerging from shards—going out and coming back, then going out again, etc.	כמראת הבקזק, כלhabba היוצאת מן. הקרים—שיזא ונקבotta וחזרת ויזא צו.
This is because the Divine power and light enter into their inner being from the Name Elokim, which signifies strength, like "the power of the cause in the effect."	לפי שכם ואור האלקים נכנס בתוך תוכם ממש אלקים, שהוא לשון כת, כמו "כח הפעול בענפ"ל".
Similarly, the Name Adonai, as it is written, "Adonai is in them," as is known.	וכן שם אדנ", כמו שכתוב: "אדנ" בם" כת, פ"דוע.
And because their vessels of perception cannot fully contain the Divine light, the light departs from them in the form of "Ratzoh" (running).	ומצד שלא יכולו כל השרגים להכיל את האור האלקים, יצא האור מן הכלי בבחינת רצוא.
Then, the light returns and settles within them, because the Divine light of "Memaleh" is drawn down in such a way that it enters them and then withdraws again, etc.	ואמר כי חזר האור ונמשך ומתישב בהם, לפי שאור וסияת אלקי בבחינת פמלה בא ונמשך באופן צזה דזקא, שמנשר בהם וחזר ונמשך בזאת, וכו'.
Since every cause influences its effect in a manner similar to itself, therefore, regarding the angels and sacred Chayot, it is stated, "And the Chayot run and return," as is known.	וכל פעיל יפעיל בפעולתו כדאגמתו, על כן גם במלכים וסיות הקדש נאמרו: "וחותיות רצוא ישבו", פ"דוע.
However, the aspect of "Shov" (returning) does not come from the higher light because they cannot contain it, but rather, on the contrary—it is what they <i>can</i> receive and contain.	אבל בבחינת השוב אינה בא מאור העליון מפני שאין יכולם להכילו, אלא להפר—ማשר יכולם לשאת ולהכיל.
Then, the light once again departs, like the flame that emerges and then returns, over and over again.	ואמר כי חזר האור ליצאת, כמו משל הלהבה היוצאת שחזרת ונקבotta וחזרת צו.
(Even though it is stated, "When they stand still, their wings lower," this is because, when the higher light is revealed within them, they no longer have the strength to ascend in "Ratzoh" and instead receive it inwardly.	ואף על פי שאין אמר: "בעמדם תרפינה כתפיהם", הינו מפני גלי האור העליון בהם, שאין בהם כת לעלות עוד בבחינת רצוא, אלא מקבלים בתוכם על כן "תרפינה כתפיהם", כמו הבא לפניו המלה, שנעשה בבחינת בטול, ואין אלא עומד לקבל אוור פניו צו.
Therefore, their wings lower, like one standing before a king, where he becomes completely nullified and only stands to receive the radiance of the king's presence.)	ונמצא בבחינת הרצוא היא מאור העליון שלא יכול הכלי להכילו, ובבחינת השוב היא מאור העליון שמתישב בהם, רק שהוא בבחינת בטול במציאות צו.
Thus, the aspect of "Ratzoh" is due to the inability of the vessel to contain the higher light, while "Shov" occurs when the higher light settles within them in a state of complete nullification.	

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבלה היהודית
א - ז

And so it is with the aspect of "Ratzoh V'Shov" (running and returning) in the Name Havayah, which is above the Name Elokim and is called "Sovev Kol Almin" (encompassing all worlds).	וְכֵן הוּא בְּבָבִינַת רְצֹא וְשׁוּב בְּשֵׁם הָיוּה. שְׁלָמָעָלה מִשֵּׁם אֱלֹקִים, שְׁנִקְרָא סּוֹבֵב כָּל עַלְמָיו.
And this was the service of Avraham, as it is written about him, "And he believed in Havayah," specifically.	וְהִוא עָבֹדָתוֹ שֶׁל אֶבְרָהָם, שֶׁנִּאָמָר בָּו: "וַיַּאֲמִין בָּהָיוּה" דָּקָא.
His entire service was with true love and attachment to the Name Havayah, which is specifically the aspect of "Sovev."	וְכֵל עָבֹדָתוֹ הִיְתָה בְּאֶחָדָה וּדְבָקָות אֲמִתִּית בְּשֵׁם הָיוּה, שֶׁהִוא בְּבָבִינַת סּוֹבֵב דָּקָא.
As it is written, "Walk before Me," specifically.	וְכֵמו שְׁכֹתָבו: "הַתְהַלֵּךְ לִפְנֵי" דָּקָא.
And since the aspect of "Sovev" is above "Hishtalshelut" (progressive emanation), as mentioned above, therefore his love was in the manner of "Ratzoh"—seeking to leave the vessel completely.	וּמִפְנֵי שְׁבָבִינַת סּוֹבֵב הֵיא לְמַעַלָּה מִהַּשְׁתְּלִשּׁוֹת, כִּנְצָר לְעַלִּיל, עַל כֵּן הִיְתָה אֶחָבָתוֹ בְּבָבִינַת רְצֹא, לְצֹאת מִן הַכֶּלֶל לְגָמָרִי.
Because the vessel could not contain the light of "Sovev," and it could not limit the infinite light of love.	כִּי לֹא יִכְלֶל הַכֶּלֶל לְהַכְּלִיל אֶת אֹור הַסּוֹבֵב, וְלֹא תּוֹכֵל לְגַבֵּל אֶת אֹור הָאֶחָדָה.
The light bursts forth from its sheath, but then the light of "Sovev" returns and settles in the vessel.	וַיּוֹצֵא מִנְרַתְקָנוֹ, וְחַזֵּר הָאוֹר דָּסּוֹבֵב וּמִתְשַׁבֵּב בְּכֶלֶל.
As mentioned above regarding "Ratzoh V'Shov" in the angels, which is in the Name Elokim, which corresponds to "Memaleh" (filling).	כִּנְצָר לְעַלִּיל בְּרַצֹּא וְשׁוּב דְּמָלָא כִּים בְּשֵׁם אֱלֹקִים, שֶׁהִוא בְּבָבִינַת מַמְלָא.
The aspect of "Shov" in that case comes from the higher light returning and entering again, only to depart once more, etc.	שְׁבָבִינַת הַשׁוּב הֵיא מַאֲשֶׁר הָאוֹר הָעַלְיוֹן חַזֵּר 'וְנִכְתָּנוּ, וְחַזֵּר לְצֹאת כֵּן.
And this is well understood.	וְדַבָּר זֶה לְאוֹר מִזְבֵּחַ.